

El Diacrític | Actualitzat el 10/01/2022 a les 18:10

Us desitjo el foc

«Us desitjo el foc que abranda amors i lluites. El foc que crema símbols d'opressió. La revolta. El foc que comença amb pinyes, branquillons, fusta prima i urgent, petites insurgències» | «Us desitjo les paraules latents finalment dites, fetes guspira de foc, guspira d'aigua, guspira de llum. Les paraules fan un foc blau. I un foc vermell, i un de verd. A vegades escalfen. A vegades cremen»

«Us desitjo els focs a terra compartits, les cases de totes, les alimares d'estiu, les nits altes i tèbies, les flors de color de brasa dels estius» | Cailin Grant-Jansen

Potser una mica tard, però encara amb l'any acabat d'estrenar, tinc un desig per a vosaltres: el foc.

És un desig per a qui he vist i qui no he vist. Per a tu, amb qui he rigut. Per a tu, amb qui he plorat. Per a tu, perquè t'he pensat. Per a tu, a qui encara no conec.

Us desitjo el foc que abranda amors i lluites. El foc que crema símbols d'opressió. La revolta. El foc que comença amb pinyes, branquillons, fusta prima i urgent, petites insurgències. El foc que es torna barricades. Foc de flama ben alta.

Focs entusiastes per compartir menjars i revetlles, focs que cremen hores aturades com trastos vells, que espeteguen amb els minuts petits que són i no són.

Però us desitjo també el foc petit que abriga. El fet de saber-se l'un a l'altra, o l'altra a l'un, o l'altre a l'altre, o l'altra a l'altra. Cada dia o de tant en tant. El foc de troncs gruixuts d'arbres que cremen en somort. Les brases. Els silencis. Les mirades, els gestos, les carícies, els petons. Les lluites de cada dia, les que duren. Les abraçades.

Us desitjo el caliu durador del record. El dolor gran que es va fent petit, l'absència que es fa tendresa i us xiuxiueja a l'orella dels dies.

Us desitjo les paraules latents finalment dites, fetes guspira de foc, guspira d'aigua, guspira de llum.

Les paraules fan un foc blau. I un foc vermell, i un de verd. A vegades escalfen. A vegades cremen. Fan bé, fan mal.

Us desitjo el foc que abranda l'herba seca dels marges i dels cors i que esborra malentesos i fronteres.

Us desitjo el cràter tebi d'un volcà adormit, els dies de sol que són foc d'estrella, els dies núvols que són brasa tèbia, els dies de vent que són espurna.

Us desitjo els focs a terra compartits, les cases de totes, les alimares d'estiu, les nits altes i tèbies, les flors de color de brasa dels estius.

Us desitjo la llum de les estrelles pretèrites que ens arriba tot just ara, ben just avui, només per a nosaltres: foc present i flor d'ombra.

El foc d'allò que sabem per entendre el que no sabem.

Us desitjo el foc.